

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ Ματθαίου
(Β΄ Κορ. στ΄ 1-10)
7 Φεβρουαρίου 2016**

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Απόστολος Παύλος μας δίνει μια εικόνα του εαυτού του και μας κάνει λόγο πως πρέπει να είναι του «Θεοῦ διάκονοι».

Εμείς οι Απόστολοι, λέγει ο Παύλος, συνεργούμε στη σωτηρία σας, γι' αυτό και παρακαλούμε να μην πάει άδικα σε σας η χάρη του Θεού που δεχτήκατε. Λέγει δε η Γραφή: «Στον καιρό τον κατάλληλο έσκυφα και σε άκουσα και στην ημέρα που ήταν για να σωθείς σε βοήθησα». Να, τώρα είναι αυτός ο κατάλληλος καιρός να, τώρα είναι αυτή η ημέρα της σωτηρίας. Συνεργούμε λοιπόν και παρακαλούμε, και να πώς. Δεν δίνουμε σε κανέναν την παραμικρή αφορμή, για να μην κατηγορηθεί το έργο του κηρύγματος, αλλά σε όλα παρουσιάζουμε τον εαυτό μας και αποδειχνουμε πως είμαστε υπηρέτες του Θεού με πολλή υπομονή, με στερήσεις, με στενοχώριες, με ξύλο, με φυλακές, με μετακινήσεις εδώ, εκεί χωρίς σταματημό, με κόπους, με αγρύπνιες, με πείνα, με αγνότητα, με φρόνηση, με μακροθυμία, με καλοσύνη, με πνεύμα άγιο, με αγάπη ανυπόκριτη, με το λόγο της αλήθειας, με τη δύναμη του Θεού, με τα όπλα της δικαιοσύνης, με δόξα και με ατιμία, με κακή και καλή φήμη, σαν απατεώνες και σαν ειλικρινείς, σαν τελείως άγνωστοι και σαν πολύ γνωστοί, σαν και να πεθαίνουμε κι όμως να που εμείς βρισκόμαστε στη ζωή: σαν και να πνιγόμαστε στη λύπη, ενώ εμείς είμαστε πάντα γεμάτοι χαρά: σαν φτωχοί, ενώ από μας πολλοί γίνονται πλούσιοι: σαν να μην έχουμε τίποτα, ενώ εμείς κατέχουμε τα πάντα.

Μιλάει λοιπόν σήμερα ο Μακάριος Παύλος για το έργο και για τη θέση των Αποστόλων στον κόσμο. Για ένα έργο που σαν αυτό μεγάλο δεν είναι άλλο. Τι παραπάνω από το να είσαι συνεργάτης του Θεού στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Και για μια θέση που σαν αυτή πιο δύσκολη δεν είναι άλλη. Ποιος αντέχει σ' όλες τις δυσκολίες και ποιος νικάει όλα τα εμπόδια που γι' αυτά σήμερα γράφει ο Απόστολος του Χριστού;

Δεν πρόκειται βέβαια για σωματική αντοχή, που δεν την έχουν όλοι οι άγιοι και που περισσότερο απ' όλους δεν την είχε ο Παύλος.

Πρόκειται για ευψυχία, για συνείδηση χρέους, για συναίσθηση ευθύνης, για πνεύμα αυταπάρνησης και θυσίας, για πίστη στον Χριστό και στην Ανάσταση. Χωρίς αυτές τις εσωτερικές δυνάμεις Απόστολος του Χριστού και ποιμένας της Εκκλησίας δεν γίνεται. Κι όλες αυτές πάλι δεν είναι ανθρώπινες δυνάμεις, μα είναι καρποφορία του Αγίου Πνεύματος στον αγρό της ανθρώπινης προαιρέσεως. Οι Άγιοι δεν είναι απλά ό, τι λέμε δυνατοί άνθρωποι, μα είναι πήλινα σκεύη του δυνατού Θεού. Μελετώντας το σημερινό αποστολικό κείμενο, ξαναθυμόμαστε τις αφορμές που είχε ο Απόστολος, για να γράφει έτσι στους χριστιανούς της Κορίνθου. Ο Απόστολος βέβαια δεν έγραφε για να γράφει, μα γιατί

κάποια σπουδαία ζητήματα απασχολούσαν τις εκκλησίες του Θεού. Γιατί δεν έφταναν οι κόποι για να ιδρυθεί μόνο μια εκκλησία, ήταν ανάγκη και να οργανωθεί και χρειαζότανε πολλή φροντίδα, για να μπουν σε σειρά και τάξη εκκλησιαστική άνθρωποι που έφερναν μαζί τους πολλές κακές συνήθειες από την προηγούμενη ζωή τους και που μερικοί απ' αυτούς να μην αναγνωρίζουν τον Παύλο για αληθινό Απόστολο του Χριστού. Εκείνος, για να στηρίξει το αποστολικό του αξίωμα, αναγκαζόταν να παρακαλεί και να απολογείται, και πάσχιζε με κάθε τρόπο να τους δώσει να καταλάβουν ποιο είναι το γνήσιο χριστιανικό πνεύμα, πιο είναι το έργο των Αληθινών Αποστόλων και ποια είναι η θέση τους στον κόσμο, και των Αποστόλων και των χριστιανών γενικά.

Μια απολογία του Αποστόλου είναι και η σημερινή περικοπή και σε τούτη την απολογία βλέπουμε τί, με τη χάρη του Θεού, είναι οι αληθινοί απόστολοι και σε τι παθήματα κι αγώνες καταβλήθηκαν για την επικράτηση του ευαγγελικού κηρύγματος.

Αυτό το παράδειγμα των μαρτυρικών αγώνων των Αποστόλων έγινε το βάθρο και θεμέλιο της μετέπειτα συμπεριφοράς των Εργατών του Ευαγγελίου. Κατά μίμηση εκείνων όλος ο χορός των Αγίων Πατέρων και το νέφος των μαρτύρων αγωνίστηκαν μαρτυρικά. Σε τέτοιων αντρών επιφανών τους αγώνες και στο αίμα των μαρτύρων της Εκκλησίας μας στηρίχτηκε η Ορθοδοξία μας κι αυτή θα την κρατήσουμε αγωνιζόμενοι κι εμείς «μέχρις αίματος» αν τούτο θα είναι το θέλημα του Κυρίου.

Θα δώσουμε την υπόσχεσή μας ότι κι εμείς θα κρατήσουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, την ιερή αυτή παρακαταθήκη αμόλυντη, άθικτη και σεβαστή.

Και για να μην είναι θεωρητική η υπόσχεση αυτή, ας ζήσουμε με συνέπεια, με ενθουσιασμό αποστολικό και μαρτύρων ζήλο την πίστη μας, συμμορφούμενοι με όσα πρέπει να πιστεύουμε και να πράττουμε. Αμήν.

Αρχιμ. Ι.Κ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ι Ε Ρ α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ ε β α Δ ε ι α Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' Ματθαίου
(Β' Κορ. στ' 16-ζ'1)
14 Φεβρουαρίου 2016

Γνώρισμα και χρέος των χριστιανών , αγαπητοί μου αδελφοί, είναι η αγιοσύνη. Χριστιανός θα πει άνθρωπος άγιος. Και άγιος θα πει αγνός, καθαρός, ειλικρινής και φωτεινός στο σώμα και στην ψυχή, δηλαδή στα φρονήματα και τα αισθήματά του, στις επιθυμίες και στους πόθους του, στις αναστροφές και στις σχέσεις του.

Ο χριστιανός, κάθε μέρα που λέει το «Πάτερ ήμών...», θυμάται το χρέος του να είναι άγιος· γιατί όποιος θέλει να είναι παιδί του Θεού δεν πρέπει να ξεχνά πως ο Θεός δεν ξέρει για παιδιά του εκείνους που αμετανόητα αμαρτάνουν. Ας ακούσουμε τώρα, πως ο Απόστολος στο σημερινό Ανάγνωσμα μιλάει για την αγιοσύνη των χριστιανών σύμφωνα με τις επαγγελίες του Θεού.

Αδελφοί μου, λέει, εσείς είσαστε ναός του Θεού που ζει στους αιώνες καθώς το είπε ο Θεός, ότι δηλαδή θα κατοικήσω ανάμεσα σ' αυτούς και θα περπατήσω μαζί τους και θα είμαι Θεός τους κι αυτοί θα είναι λαός μου.

Γι' αυτό λέει ο Κύριος βγείτε από τους άπιστους και ξεχωρίστε τον εαυτό σας και μην πλησιάζετε στην αμαρτία κι εγώ θα σας δεχτώ κοντά μου και όπως πάλι λέει ο Παντοκράτορας Κύριος, θα είμαι για σας πατέρας κι εσείς θα είσαστε παιδιά μου και θυγατέρες μου.

Αφού λοιπόν, αγαπητοί, έχουμε αυτές τις υποσχέσεις του Θεού ας καθαρίσουμε τον εαυτό μας από κάθε σαρκικό και πνευματικό μολυσμό κι ας γινόμαστε όλο και πιο άγιοι με το φόβο του Θεού.

Η Εκκλησία μας τιμά τους Αγίους, εκείνους δηλαδή που διακρίθηκαν για την πίστη και για την καθαρότητα της ζωής τους. Οι γιορτές και οι μνήμες των Αγίων είναι σε μας οι άριστες ευκαιρίες, για να καταλάβουμε τη συνέχεια και την ενότητα της Εκκλησίας εδώ και στους ουρανούς και για να μαθητέψουμε στο σχολείο της έμπρακτης εφαρμογής των διδαγμάτων του Ευαγγελίου. Ο βίος και η πείρα των Αγίων είναι ο οδηγός μας για να γινόμαστε κι εμείς άγιοι και συγχρόνως είναι η βεβαίωση πως το Ευαγγέλιο δεν είναι ανεφάρμοστο και η αγιοσύνη δεν είναι ακατόρθωτη.

Οι Άγιοι, που τους τιμά η Εκκλησία, είναι πολύ περισσότερο από απλά παραδείγματα για να τα μιμηθούμε· είναι, όπως το γράφει ο Απόστολος σήμερα, ναοί «Θεού ζώντος» και καθώς το διδάσκει ο Μέγας Βασίλειος, οι Άγιοι είναι «είκόνες έμψυχοι» του Θεού.

Όμως, ενώ η Εκκλησία μας φέρνει κοντά μας τους Αγίους, αφιερώνοντας την κάθε ημέρα του χρόνου στη μνήμη τους, για ν' αγιάσει το βίο μας και για να μας θυμίσει το χρέος μας, εμείς μένουμε μάλλον με την εντύπωση πως η αγιοσύνη τώρα είναι πολύ μακριά από μας, πως είναι κατόρθωμα του παλιού καιρού, πως έκλεισε πια ο αριθμός των Αγίων με όσους μαρτύρησαν και με όσους ασκήτεψαν στα περασμένα χρόνια.

Έτσι η αγιοσύνη στο λογισμό μας είναι σαν εκείνα τα παλιά αντικείμενα που τα βλέπουμε, τα μελετούμε ή και τα θαυμάζουμε στα διάφορα μουσεία. Μα η αγιοσύνη δεν είναι κειμήλιο στο μουσείο· είναι το «σήμερα» στην Εκκλησία, είναι το γνώρισμα και το χρέος των πιστών πάντα σε κάθε εποχή· είναι η Εκκλησία, που δεν είναι μόνο «μία», «καθολική» και «αποστολική», μα είναι και «αγία». Πιστεύουμε και ομολογούμε αγία την Εκκλησία σ' όλους τους καιρούς, στους περασμένους και στους τωρινούς· και σ' όλους τους τόπους, στον ουρανό και στη γη. Σε πειράζει τάχα που πλεονάζει στον κόσμο η αμαρτία; Σε σκανδαλίζει που βλέπεις ελλείψεις, και μεγάλες ελλείψεις, στους πιστούς ή και στους ποιμένες της Εκκλησίας; Μην κρίνεις και μη γελιέσαι· είναι και σήμερα μεταξύ μας πολλοί άγιοι, κι ας μην τους βλέπουμε, μάρτυρες και όσιοι, που επιτελούν αγιοσύνη.

Γιατί η αγιοσύνη εδώ στη γη δεν υπάρχει ποτέ στην τέλεια μορφή της, επειδή δεν υπάρχει όριο και τέλος στην πνευματική και ηθική τελείωση των αγίων.

Το «ἐπιτελοῦντες», που γράφει ο Απόστολος, αυτό θα πει, να γινόμαστε κάθε μέρα όλο και πιο άγιοι. Η αγιοσύνη δεν έχει τέλος, και τέρμα, είναι πορεία τελειώσεως. Αλλά ο Απόστολος στο «ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην» προσθέτει το «ἐν φόβῳ Θεοῦ».

Αυτό θέλει να πει πως η αγιοσύνη δεν κατορθώνεται παρά με το φόβο του Θεού.

Όταν λείπει ο φόβος του Θεού, τότε μήτε αγιοσύνη μήτε αρετή στέκει, και οι άνθρωποι αδίστακτα δεν ξέρουνε και δεν έχουνε όριο στις αμαρτωλές επιθυμίες τους και φραγμό στις εγκληματικές τους πράξεις.

Εσύ πίστευε κι έχε φόβο Θεού και ο Θεός θα σου δώσει τη δύναμη να είσαι άγιος. Όπου δεν υπάρχει φόβος Θεού οι άνθρωποι δεν επιτελούν αγιοσύνη, δεν προάγονται στην αρετή, δεν ανεβαίνουν ένα ένα τα σκαλοπάτια της τελειώσεώς τους.

Αντίθετα δικαιολογούνε την αμαρτία για φυσικό πράγμα κι αντί να ανεβαίνουν και να γίνονται όλο και πιο άγιοι, πέφτουν και κάθε μέρα καταντούνε όλο και πιο αμαρτωλοί. Μην έχοντας μέσα τους το θείο φόβο, μένουν αμετανόητοι, και μένοντας αμετανόητοι, δεν έχουνε τη θεία χάρη· η αμετανοησία κλείνει τη θύρα της θείας χάρης. Η αγιοσύνη είναι σωτηρία γιατί κανένας δεν σώζεται, αν δεν είναι άγιος.

Ας έχουμε λοιπόν, αγαπητοί μου αδερφοί, κι εμείς φόβο Θεού, για να επιτελούμε αγιοσύνη, για να βρούμε σωτηρία μαζί με όλους τους Αγίους. Αμήν.

Αρχιμ. Ι.Κ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Β΄ Τιμοθ. γ΄ 10 - 15)

21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016

Στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Απόστολος Παύλος σαν διδάσκαλος που διδάσκει και χειραγωγεί το μαθητή του Τιμόθεο στο ποιμαντικό του έργο και σαν το πιο καλό και δυνατό παράδειγμα προβάλλει τον εαυτό του.

Συ, του λέει, ξέρεις από κοντά τη διδασκαλία μου, τη διαγωγή μου, την πρόθεσή μου, την πίστη μου, τη μακροθυμία μου, την αγάπη μου, την υπομονή μου, τους διωγμούς μου, τα παθήματά μου, σαν εκείνα που έπαθα στην Αντιόχεια, στο Ικόνιο, στα Λύστρα. Τι διωγμούς υπόφερα! Και απ' όλους με γλύτωσε ο Κύριος. Μα και όλοι που θέλουν να ζουν με ευσέβεια, σύμφωνα με τις εντολές του Ιησού Χριστού, θα διωχτούνε, ενώ άνθρωποι πονηροί και απατεώνες θα προκόψουνε στο χειρότερο, ξεγελώντας τους άλλους και ξεγελώντας και τον εαυτό τους.

Όμως εσύ να μένεις αμετακίνητος σ' εκείνα που έμαθες και για τα οποία βεβαιώθηκες από την πείρα πως είναι αληθινά, γνωρίζοντας καλά από ποιον τα έμαθες και ότι από μικρό παιδί ξέρεις τα ιερά γράμματα, εκείνα που μπορούν να σε κάμουν σοφό για να σωθείς με την πίστη στον Ιησού Χριστό.

Ένα από τα κύρια γνωρίσματα του πιστού χριστιανού είναι η σταθερότητα της πίστης του. Ο αληθινός χριστιανός μένει αμετακίνητος και εδραιωμένος στην πίστη του, γνωρίζοντας πολύ καλά πως αυτή η πίστη δεν είναι ανθρώπινη διδαχή, μα Ευαγγέλιο και αποκάλυψη του Θεού. Κι ακόμα πως αυτή η πίστη δεν είναι χθεσινή, μα έρχεται από πολύ μακριά.

Και δεν έρχεται σαν ιστορία, μα σαν ζωή, που είναι η ζωή των Αγίων στη συνέχεια της Εκκλησίας. Έτσι αυτό που πιστεύει ο χριστιανός έχει φανερή την προέλευσή του κι είναι βεβαιωμένο για την αλήθεια του.

Ο λόγος της σωτηρίας, η πίστη μας δηλαδή, ειπώθηκε πρώτα από τον Κύριο κι ύστερα βεβαιώθηκε σε μας από εκείνους που είδαν και άκουσαν τον Κύριο. Κι ύστερα η Εκκλησία είναι το πειραματικό εργαστήριο μέσα στο οποίο και σώζεται και δοκιμάζεται η αλήθεια της πίστεως. Όσα έπαθε και όσα υπόφερε ο Απόστολος κηρύττοντας το Ευαγγέλιο, για τα οποία γράφει σήμερα, είναι τα παθήματα και της Εκκλησίας, γιατί δεν νοείται Απόστολος χωρίς παθήματα κι Εκκλησία χωρίς διωγμούς.

Έτσι εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί δεν είμαστε «μαθόντες», αλλά «παθόντες τά θεία». Αυτό θα πει πως εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί έχουμε την πίστη μας, όχι σαν μια ιστορία κι ένα μάθημα του παλιού καιρού, μα σαν μια προσωπική μας πείρα μέσα σε πολλά παθήματα από την παλιά εποχή ως τα σήμερα. Γι' αυτό και είναι πίστη αληθινή, γιατί είναι πίστη δοκιμασμένη στο καμίνι και τη ζωή της Εκκλησίας.

Όμως είναι κάποιοι στον καιρό μας που έχουν αλλιώτικη γνώμη για τα πράγματα αυτά. Για την πίστη τους δεν ακούνε τι τους λέει η Εκκλησία, μόνο ακούνε τους έξω, τους ανεύθυνους και εκείνους που έχουνε συμφέρον και διδάσκουνε θεωρίες και λόγια που ξεσηκώνουν τα μυαλά των ανθρώπων.

Από δω και πέρα όποιος να μας μιλάει και ό, τι και να μας λέει για την πίστη μας, εμείς μένουμε αμετακίνητοι σ' αυτό που μάθαμε και για το οποίο μας βεβαιώνει η πείρα όλων των Αγίων και η δική μας η προσωπική πείρα. Κι ακόμη ξέρουμε και κάτι άλλο που κι αυτό είναι μια μεγάλη και αδιάσειστη απόδειξη. Ξέρουμε πως η πίστη δεν είναι φτηνό πράγμα και πως πληρώνεται ακριβά. Η ορθόδοξη πίστη πληρώνεται κάθε μέρα με πολλούς διωγμούς, με πολλά παθήματα και με πολύ αίμα κι όλα αυτά είναι που δείχνουν την αξία της και την αλήθεια της. Αν δεν ήταν η πίστη μας αληθινή κι αν δεν ήταν ο Θεός μαζί μας, η Ορθόδοξη Εκκλησία θα' χε διαλυθεί κι η πίστη θα' χε σβήσει, μέσα σε τόσους εχθρούς εξωτερικούς και εσωτερικούς, μέσα σε τόσους διωγμούς, σε τόσες αιρέσεις και σε τόσα σχίσματα. Η Ορθοδοξία μπορεί να λέει τα ίδια λόγια που έγραφε για τον εαυτό του ο Απόστολος Παύλος: «οίους διωγμούς υπήνεγκα! Καί ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος».

Αυτό θα πει: Τι διωγμούς υπόφερα! Κι απ' όλους με γλύτωσε ο Κύριος. Η Ορθόδοξη πίστη μας, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι το πολύτιμο μαργαριτάρι, που για να το αποκτήσουμε και να το φυλάξουμε τα δίνουμε όλα για όλα. Όχι για να ευημερήσουμε στο βίο, μα για να κερδίσουμε μ' αυτή την αιώνια ζωή. Αμήν.

Αρχιμ. Ι.Κ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
(Α΄ Κορ. στ΄ 12-20)
28 Φεβρουαρίου 2016

Στάδιο πνευματικών αγώνων είναι, αγαπητοί μου αδελφοί, η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή που ετοιμαζόμαστε να διατρέξουμε.

Βρισκόμαστε τώρα στα αποδυτήρια αυτού του σταδίου, μέσα στα οποία η Εκκλησία ετοιμάζει, τα τέκνα της για τον αγώνα των αρετών.

Ποιος είναι ο σκοπός αυτού του αγώνα, αυτής της συγκομιδής αρετών; Μας το λέει ο Απόστολος Παύλος στο αποστολικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα: «Φεύγετε τήν πορνείαν. Πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐάν ποιήσει ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ σώματος ἐστίν, ὃ δέ πορνεύων εἰς τό ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνεις». Αποφεύγετε πάντοτε μ' ὅλη σας τη δύναμη και θέληση τούτο το ἁμάρτημα που λερώνει ολάκερο τον ἄνθρωπο. Κάθε φυγή στη ζωή μπορεί να φανερώνει ἔλλειψη τόλμης, δειλία και φόβο για αγώνες και μάχες. Ὅμως η φυγή της πορνείας είναι ἀξιόλογος ηρωισμός γιατί φανερώνει πραγματική ἀνδρεία και ἀνδρισμό.

Τα σαρκικά αυτά πάθη είναι η βεβήλωση του σώματος, για το οποίο διδασκόμαστε ἀπό τα Ευαγγέλια πως αυτό είναι ναός του Θεοῦ, του Αγίου Πνεύματος το κατοικητήριο, της ψυχῆς το θησαυροφυλάκιο. Γι' αυτό ο Θεός με αυστηρότητα μιλάει και κολάζει τις σεξουαλικές καταχρήσεις για τις ολέθριες και τραγικές συχνά συνέπειές τους. Φθείρουν την υγεία, καταστρέφουν τις σωματικές μας ικανότητες, ψαλιδίζουν τη διάθεση προς κάθε ἀξιόλογη δραστηριότητα και αφαιρούν πολύτιμες δυνάμεις.

Στα παραπάνω ἀς προστεθούν οι ταπεινώσεις, η ηθική κατάπτωση, η αποκτήνωση, στις οποίες σπρώχνει τον ἄνθρωπο η ἀκόλαστη μανία τους. Η εποχή μας είναι πρόσφορη για τα σαρκικά ἁμαρτήματα. Η ατμόσφαιρα στην οποία ζούμε, είναι βαριά ἀπό τα ολισθήματα της σάρκας. Το μυαλό πολλῶν ἀνθρώπων τους παρακίνησε να χαρακτηρίσουν τα πάθη αυτά «φυσικά» και να επιδοθούν με μανία στην πραγματοποίησή τους. Η πορνεία είναι η μεγάλη ἁμαρτία του καιρού μας. Τηλεοπτικά μέσα, εφημερίδες και περιοδικά δεν θεωρούνται επιτυχημένα, εἴαν δεν διαλαλῶν με τον πλέον ωμό τρόπο τα πάθη της ατιμίας. Φτάσαμε στο σημείο ἀκόμη και οι πιστοί να μην τολμῶν να πουν την ἀλήθεια ἀπό το φόβο μήπως τους περιπαίξουν.

Η Εκκλησία μας διδάσκει την ἀλήθεια και κηρύττει το θέλημα του Χριστοῦ. Χρέος μας είναι να ακούσουμε τη φωνή της, να αφυπνισθούμε ἀπό τον σαρκικό λήθαργο και να ἀναζητήσουμε το δρόμο της σωτηρίας.

Στην Εκκλησία θα βρουν το στήριγμα κι αυτοί που υπέκυψαν στα πάθη αυτά, για να ἀνορθωθούν και να γίνουν ζωντανά μέλη του σώματος του Χριστοῦ.

Η συναίσθηση, που πρέπει να ἔχουμε για την ἁμαρτωλότητά μας, είναι η ἀφετηρία της αγιότητας.

Έχοντες υπόψη μας την παραίνεση του Παύλου «φεύγετε τήν πορνείαν», αγαπητοί μου αδελφοί, ας φροντίσουμε να διατηρήσουμε τα σώματά μας καθαρά και αμόλυντα και την ψυχή μας να την αγιάσουμε με τη μνήμη του Θεού, ώστε να γίνουμε ναός του Αγίου Πνεύματος. Αμήν.

Αρχιμ. Ι.Κ.